

Ὁ Πωρικολόγος Πετροπόλεως.

Τὸ διήγημα „Πωρικολόγος“, ἐν ᾧ διακωμωδοῦνται τῆς ἑλληνο-ρωμαϊκῆς ἐν Κπόλει ἀλλῆς οἱ ὄφφικιοῦχοι, ἰδίᾳ δ' αἱ τούτων παρὰ τῷ αὐτοκράτορι διαβολαὶ καὶ συκοφανταί, γινώσκειται κατὰ διαφόρους διασκευὰς καὶ διαφέρουτ' ἀπ' ἀλλήλων ἀντίγραφα, τὰ ἐξῆς·

1) Κῶδιξ ἄγνωστος ἐκδοθεὶς ἔτι 1783-φ. „Βίος Αἰσώπου τοῦ Φρυγίου“. Ἐνετίησι 1783, σ. 93—96.

2) Cod. Vindob. theol. 244. Ἐκδόσεις: Κ. Σάθας ἐν τῇ ἐφημερίδι Κλειώ, 1871, ἀριθ. 516. W. Wagner, Carmina graeca medii aevi. Lipsiae 1874, σ. 199—202 (αὐτόθι καὶ αἱ τῆς ἐνετικῆς ἐκδόσεως διαφέρουσαι γραφαί).

3) Cod. Paris. gr. 2316 (ancien fonds), 15-ου αἰῶνος.

4) Παλαιὰ σερβικὴ μετάφρασις ἐκδοθεῖσα ὑπὸ V. Jagić, Archiv für slavische Philologie. Berlin 1876, τ. 1, σ. 611—613.

5) Τουρκικὴ διασκευὴ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Otto Blau, Zeitschrift der morgenländischen Gesellschaft, 1874, τ. 28, σ. 569 κέ.

Περὶ τοῦ χρόνου τῆς συντάξεως καὶ τῆς γλώσσης ἴδε J. Psichari, Essais de grammaire historique néo-grecque. Paris 1886—1889, τ. 1, σ. 18. Τόμ. 2, σ. 175—176.

Ταῖς ἤδη γνωσταῖς ταύταις διασκευαῖς προσθετέα ἡ τοῦ 488-ου κώδικος τῆς ἐν Ππόλει Δημοσ. Αὐτοκρ. Βιβλιοθήκης. Οὗτος ἀριθμει τρία μόνον χάρτινα φύλλα (0.145 × 0.099) κομισθέντα μὲν ἐξ Ἀνατολῆς ὑπὸ Πορφυρίου Οὐσπένσκη (ἴδε Отчетъ Имп. Публ. Библиотеки за 1883 г. СПб. 1885, σ. 160), γεγραμμένα δὲ κατὰ τὸν 17-ου αἰῶνα· τὸ δὲ κείμενον αὐτῶν κατέχον 4½ σελίδας ἔχει ἀκριβῶς οὕτω, ὡς ἐκδίδεται ἐνταῦθα, ἔξω τῶν σφαλμάτων ἃ καὶ σημειοῦνται ὧδε ὑπὸ τὴν πέξαν.

Βασιλεύοντος τοῦ πανευδοξοτάτου Κυδωνίου καὶ ἡγεμονεύοντος τοῦ περιβλέπτου Κίτρου καὶ συνεδριάζοντος μετὰ Ῥωδίου καὶ τοῦ Ἀπιδίου τοῦ πρωτονοταρίου, Μήλου τοῦ λογοθέτου, Ῥευαντζίου τοῦ πρωτοβεστιαρίου καὶ Κερασίου καὶ Δαμασκῆνου τοῦ πρωτονοβελισίμου,

1 πανευδοξοτάτου | κιδωνίου 2 ροδίου 3 πρωτονοταρίου | μίλου 4 δαμασκύνου | πρωτοβελισίου

Λεμονίου τοῦ μεγάλου, Μούσκλου τε καὶ Τζιτζίφου καὶ Σύκου, παρέστησαν οἱ Βάραγγοι, ὃ τε Καρύδιος, Ἀμύγδαλος, Κάστανος, Λεπτοκάριος, Λουμπινάριος καὶ ὁ σοφὸς Κουκουνάριος· καὶ σταθεῖσα ἡ Στάφυλος εἶπεν πρὸς τὸν βασιλέα· „Δέσποτα βασιλεῦ Κυδώνιε, γνωστὸν
 5 ἔστω τῆς βασιλείας σου, ὅτι πρωτοσέβαστος ὁ Πιπέριος μετὰ Κυμίνου τοῦ κόμιτος, Κανναβουρίου τοῦ μεγάλου, Κρασίου τοῦ Καλοκαρδιστῆ, Κολιάνδρου καὶ μετὰ Κουμαρίου καταφρονοῦσι τῶν σῶν προσταγμάτων καὶ γελοῦσι τὴν βασιλείαν σου“. ἦσαν δὲ καθημενοὶ καὶ οἱ ἀληθεῖς μάρτυρες, ὁ γέρον Πέπονος, ὁ Τετράγγουρος, Ἀγγινάρα καὶ Με-
 10 λιντζάνα, καὶ κατεδίκασαν τὴν Στάφυλον, ὡς ψευδῶς ἐλάλησεν πρὸς τὸν βασιλέα. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς περιεστῶτας καὶ εἶπεν· „Σεῦκλε, Μαρούλλιε, Κραμπολάχανε, Σπανάνκι, Χλιμίντζα, οἱ τὰς βίβλους κρατοῦντες καὶ τὸν νόμον καλῶς ἐπιστάμενοι, κρῖνατε ἀναμέσον τῆς Στάφυλος καὶ τῶν μετ' αὐτῆς καὶ ἰδέτε τὴν ἀλήθειαν.
 15 τότε εἶπεν ἡ Στάφυλος· „Δέσποτα βασιλεῦ, ἔχω Ἐλαίαν τὴν καθηγουμένην, Φακὴν τὴν κυρὰ δέσποινα, Σταφίδα τὴν κυρὰ μοναχὴν, Ῥεβίδην τὸν κουκουβαγιομύτην, Φασούλην τὸν κοιλιοπρήστην, Κούκον τὸν νεφροστάτην καὶ Λαθούριον, τοὺς ἀφθάρτους μάρτυρας, νὰ ποῦσι τὴν ἀλήθειαν, καθὼς εἶπα τῆς βασιλείας σου“. καὶ εὐθὺς ἐπήδησεν ὁ κύρ
 20 Κρομμύδιος μετὰ κοκκίνην στολήν, δυσέντυτος, τρισέντυτος, τὸ γένειον αὐτοῦ χαμαὶ συρόμενον· καὶ λέγει πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ χολῆς δριμυτάτης· „Μὰ τὸν ἀδελφόν μου τὸν Σκόρδον καὶ μὰ τὸν θεῖόν μου τὸν Πιπέριον καὶ τὸν ἀνιψιόν μου τὸν Ῥεπάνην καὶ τὸν συμπέθερόν μου τὸν Πράσον καὶ Κάρδαμον τὸν δριμύτατόν μου νιόν, καὶ μὲ τὸν
 25 Ἀνηθομαλαθρόκουκα, ὅτι ψευδῶς ἐλάλησεν ἡ Στάφυλος, δέσποτα βασιλεῦ. αὐτὸς ἔχει πολλοὺς συγγενεῖς καὶ ὅλοι συμμαρτυροῦσι τὸν λόγον του, καὶ οὐκ ἐγὼ ἔχω τινὰ πρὸς βοήθειαν· διότι ὁ θεὸς μου ὁ γέρον Πέπονος ἐχλεμπουλάσεν ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ ἐσχίσθη καὶ τρέχει ἡ γαστέρα του“.
 30 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τῶν πολλῶν τὴν μαρτυρίαν ἐπίστευσεν, ὅτι ἀληθῶς λέγουσιν, καὶ κατηράσατο τὴν Στάφυλον οὕτως· „Ἐπὶ στραβοῦ ξύλου κρεμασθεῖς καὶ ὑπὸ μαχαιρῶν κοπεῖς καὶ ὑπὸ ἀνδρὸς πόδας πατηθεῖς τὸ αἷμά σου νὰ πίνουσιν οἱ πάντες, καὶ νὰ πέφτουσι νὰ κυλλῶνται ὡς οἱ χοῖροι εἰς τὴν λάσπην· καὶ νὰ λέγουσι λόγια
 1 τζιτζίφου | σίκου · 2 καρῆδιος | ἀμύγδαλος | λεπτοκάριος 4 κιδώνιε
 5 ἔστο | κυμίνου 8 εἶσαν 9 γέρον | τετράγγουρος | ἀγγινάρα 10 ψευδῆς
 12 μαρούλλιε 13 ἐπιστάμεθα 15 ἐλέαν 16 ρεβίδη 17 κουκουβαγιομύτη |
 κλιοπρήστη | τὸν ἐφροστάτην 19 ἐπίδησεν 20 κρομμύδιος | κοκκίνην | δισέν-
 τιτος | τρισέντυτος 21 χαμὲ | δριμυτάτης 28 ρεπάνην 24 δριμύτατον
 25 ἀνιθου | ψευδῆς 26 ὅλοι | συμμαρτυροῦσι 27 γέρον 28 γῆρας 30 πο-
 λῶν 31 οὐτος 32 ξίλου | μαχέρων | κοπίς 33 κατιθεῖς | πεύτουσι
 34 κυλλῶνται

κλωθογύριστα ὡς δαιμονιζόμενοι· τὰ γένηιά τους νὰ ξεροῦσιν, σκύλλοι καὶ κάττες νὰ τοὺς λείχουν, καὶ χοῖροι νὰ τοὺς ἀνεμίσουν, καὶ ὄσοι τοὺς βλέπουσιν, νὰ τοὺς γελοῦσιν καὶ νὰ τοὺς ἐμπαλζουνε, ἐπειδὴ ἐτόλμησες καὶ ἐλάλησες ψευδῶς πρὸς τὴν βασιλείαν μου.“ τότε ἀναστάντες πάντες οἱ περὶ τὸν βασιλέα καὶ εὐχαριστήσαντες εἶπον· 5 „Εἰς πολλὰ ἔτη, βασιλεῦ Κυθῶνιε, εἰς πολλὰ ἔτη“.

Ἐν Ππόλει.

Ἄ. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς.

1 κλωθογύριστα | γένοια | σκύλλοι 2 κάττες | λύχουν 4 ἐπὶ δὲ | ψευδῆς
5 ὄπερ | 6 ἔτι | κυθῶνιε

Eine unbemerkte altchristliche Akrostichis.

In der BZ XVIII (1909) 511—515 hat P. Maas eine Untersuchung über die Metrik der Thaleia des Areios veröffentlicht. Der einzige zusammenhängende Rest des Gedichtes, den wir besitzen, sind die sieben Anfangszeilen. Soviel ich sehe, hat noch niemand bemerkt, daß sie auch eine Akrostichis enthalten: *Katὰ τοῦ* . . . Daß ein Zufall uns hier neckt, ist wohl nicht anzunehmen; der Zweck (und wohl auch der zu ergänzende Name) ist leicht zu erraten: Areios wollte böswillige Einschreibungen verhindern, die das Gedicht verändern und von den Gegnern gegen ihn ausgebeutet werden könnten. Die übrigen Fragmente zeigen, wie zu erwarten, keine Spuren dieser Kunstform. Immerhin haben wir ein Beispiel aus der christlich-griechischen Literatur gewonnen, das zeitlich nicht allzuspät nach Methodios von Tyros anzusetzen ist.

Schweinfurt.

W. Weyh.